

4. Τὰ τοῦ ΧΧ αἰώνα μας* ἀλληλένδετα τριπλᾶ μαθηματικά τῆς Θεοεξάρτητης Ἱστορίας :

- (α) Τοῦ Δανιήλ 12, 12 ὁ «μακάριος» χρόνος 1335 ἴσον 1971 μ. Χ. (Πατρός).
 (β) Ὁ ἐρχομός, στή γῆ, τοῦ Κυρίου Χριστοῦ στό 1997 μ. Χ. (Υἱοῦ).
 (γ) Τό κῦρος τῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας (δῶν εἶναι γνωστές καί συγκεντρωμένες στά προειπωμένα βιβλία τῶν Π. Στεφανιτζῆ καί Κ. Τσαταλοῦ, καί στίς διάφορες πηγές τῶν). ('Αγ. Πνεύματος).

ΟΤΑΝ οἱ Νινευίτες μετανοήσουν, ὁ Κύριος θά ἀλλάξῃ εὐεργετικά τήν Ἱστορία. Παραομιλίες 28,13,9.

Γιατί στό προειπωμένο (α) λέγεται «*Πατρός*»; Διότι ὁ τῆς Ἐπιφάνειας πρῶτος (χρονικά δρῶν, ἐλεῶν καί δικάζων) δοῦλος, ὁ Ἰωάννης, ὁ ὄδοποιός πού προεισάγει τόν κατόπι τοῦ ἐρχόμενου Κυρίου, θεωρεῖται ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρός δοῦλος τοῦ Υἱοῦ, διότι, π. χ., δύο φορές οἱ προφητεῖες ἀναφέρουν, «*παράδωκε τήν βασιλείαν αὐτοῦ τῷ Θεῷ καί Πατρί*», καί «*ἵνα παραδώσῃ τήν βασιλείαν τῷ Θεῷ Πατρί*». Προφητεῖες Ἁγαθαγγέλου, κώδικας 59, Ἁγιορειτικῆς Μονῆς Σηροποτάμου, σελ. 98—103. Στό δέ (β) ὁ ἐρχομός τοῦ Υἱοῦ εἶναι βέβαια χρονική περιοχή Υἱοῦ, αὐτοπροσώπως ἐνεργοῦντος. Καί τό (γ) ἀφορᾷ τήν σέ ποικίλες χρονικές περιόδους προφητεύουσα σοφία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ παρά ἢ ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευομένου, καί κατόπιν διὰ τοῦ Υἱοῦ στελλομένου.

Ὁ μὲν ἀριθμός χρόνος 1290, τοῦ Δανιήλ 12, 11, ἔχει σωστά ἐξηγηθῆ στό σύνολό του ἀπό διάφορους ἐρευνητές μέχρι τώρα (δευτερευόντως καί ἀπό τόν γράφοντα πηλό), ὅπως δείχνουν οἱ σελίδες 82—83 τοῦ πολὺ ἐνδιαφέροντος βιβλίου «*Ἡ Μεγάλη Ἡμέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος*» τοῦ γιατροῦ Γ. Σ. Ἰωαννίδη (1956), καί συγχρόνως ὁ ἴδιος ἀριθμός ἔχει ἐπίσης ἄλλες ἐφαρμογές στή Θεοταγμένη Ἱστορία, πιθανῶς. Δηλαδή ἔτος ἐναρξης μωσαϊκοῦ χρονολογίας (Ἐγείρα), ἢ «*ἀπὸ καιροῦ παραλλάξεως τοῦ ἐνδιελεχισμοῦ*», ὅποτε οἱ ἐχθροὶ «*μεταστήσουσι τὸν ἐνδιελεχισμόν*» καί λοιπὸν «*ἀλλοιωῶσαι καιρούς καὶ νόμον*» (ἀλλάζοντας τὴ Χριστιανικὴ χρονολογία), ἴσον ἱστορικό ἔτος 622 μ. Χ. σὺν 1290 ἡμέρες-ἔτη ἴσον 1912 μ. Χ. ἴσον ὁ τρίτος χρόνος τῆς ἐννεάδας ἀπὸ καί 1910 μέχρι καί 1918 μ. Χ. Δανιήλ, τῶν Ἐβδομήκοντα, 12, 11, καί 11, 31, καί 7, 25. Γιά τὴν ἀπελευθερωτικὴ καί Χριστιανικὴ σημασία τοῦ ἔτους 1912

* Ἡ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Του μὲ Θεῖο πρόσταγμα **ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΧΡΗΣΙΜΩΝ** γιά τὴν κοινωνία πραγμάτων προφητεύεται στοὺς χρησμούς Λέοντος τοῦ Σοφοῦ [886—912 μ. Χ.], πατρολογία MIGNÉ, τόμος 107, σελ. 1141—1148, ὡς ἐξῆς: «*δώση αὐτῷ πλάκας λιθίνας, ἐν αἷς ἐγκεχάρακται ἐντολαὶ δύο: ἐκδιώξαι καὶ ΕΘΝΟΠΟΙΗΣΑΙ ΧΡΗΣΤΑ καὶ ἀσέβειαν ἐκδιώξαι*».

(ούσιαστική εκδίωξη τῶν Τούρκων ἀπὸ τὰ Βαλκάνια, μέχρι τὸ 1921), ἐπροφήτεψε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: «τὸ ποθούμενο θὰ ἔρθῃ στὰν θάρθου» *δὺς Πασχαλιές μαζί*. Καί πραγματικά στὸ 1912 οἱ *δὺς* γιορτὲς Εὐαγγελισμοῦ καὶ Πάσχα συνέπεσαν. («Κοσμάς ὁ Αἰτωλός», Ἀρχιμανδρ. Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, σελ. 328). «*Δὺς Πασχαλιές*» ἀλληγορικά σημαίνει *διπλῆ ἀνάσταση*, ἀσφαλῶς. Καί λοιπὸν ἡ ἡμέρα-ἔτος 1912 πρέπει μνητικά νὰ εἶναι, καί εἶναι, «*ἡμέρα ἀναστάσεως*». Πῶς μνητικά εἶναι; Μὲ τὸ νὰ ψηφίζουν οἱ *δὺς* λέξεις-ῥοι «*ἡμέρα ἀναστάσεως*» 1912 μονάδες ἀκριβῶς. Διότι «*ἡμέρα 154*» σὺν «*ἀναστάσεως 1758*» ἴσον 1912. Ἄς μὴ νομιστῇ λοιπὸν ὅτι οἱ τέτοιοι ψηφισμοὶ εἶναι τάχα... τυχαῖες συμπτώσεις. Εἶναι κρυπτική μύηση γιὰ νὰ φανερώνηται ὑπηρετικά στὸν καιρὸ τῆς, ἰδιαίτατα στὸν ἔσχατο 360χρονο καιρὸ (1940–2300 μ. Χ.), πρὸς δόξα τοῦ φιλόανθρωπου Κυρίου. Χωρὶς πιά προφητικὸ κῦρος (χωρὶς δηλαδὴ Κοσμᾶ Αἰτωλὸ ἐνισχύοντα τὸν ψηφισμό), ἄς εἰπωθῇ ὅτι ὁ ἀριθμολογικὰ ἱερὸς καὶ βαθυσήμαντος ἀριθμὸς 1290 ψηφίζεται τριαδικὰ στὰ ἑξῆς: «*ὑμῶν*» «*ἐπίσκεψις - Διαθήκη*» «*ἔλευσις ἐξαγορᾶς*», τὸ καθένα τῶν ἀριθμῶντας 1290 μονάδες, ὅπου μάλιστα ἡ Βιβλικὴ λέξη-ῥος «*Ἐπίσκεψις*» (δηλαδὴ τοῦ Κυρίου ἱστορικὴ ἐπέμβαση δικάζουσα, ὅπως καὶ ἔλεουσα) ψηφίζει ὅσο καὶ «*Κύριος μαθηματικά*» (δηλαδὴ τὰ μαθηματικά τῆς Θεοξάρτητης Ἱστορίας εἶναι ὁ Κύριος), ἴσον 800 σὺν 430, ἴσον 1230. Μάλιστα ἡ λέξη «*μαθηματικά*» μπορεῖ πολλαπλᾶ ταυτόσημα νὰ σημαίνῃ καὶ «*ἀριθμὸς*», καὶ «*νόμος*», καὶ «*θεὸς διάνοια*», καὶ «*Ἅγιος - διάνοια*», καὶ «*Ἀγαθὸς - διάνοια*», κλπ., ὅπου ὅλα τὰ ἐδῶ σὲ εἰσαγωγικὰ ἑξῆ ἐγκλειστα γραφόμενα ψηφίζουν ἀκριβῶς 430 μονάδες τὸ καθένα τῶν ξεχωριστά. Ὁ ἀριθμὸς 430, ἱστορικὰ σημαντικὰ χρησιμοποιοῦμενος στὴ Βίβλο, Ἐξοδος 12, 40 καὶ 41, *δὺς* φορές, καὶ Γαλάτας 3, 17, μνητικά ἀριθμολογικὰ ἀναλύεται σὲ 360 σὺν 70, δηλαδὴ στὸν Βιβλικὸ «*καιρὸ*» καὶ στὸ διπλὸ ζευγάρι ($2^3 + 3^3$) σὺν ($2^3 + 3^3$) ἴσον 70, ὅσο ψηφίζει ἡ λέξη-ῥος «*ἀγγελία*» (Α' Τιμόθεον, 4, 12, καὶ 5, 2), ὅπως ἐπίσης ἀναλύεται σὲ 390 σὺν 40 (Ἰεζεκιήλ 4, 5, καὶ Δευτερονόμιο 8, 2) πού προειπώθησαν.

Ὁ ἀφορώμενος τῶρα ἀριθμὸς-χρόνος 1335 (Δανιήλ 12, 12), εἶναι στὰ κρυπτικά βᾶθη τοῦ πλοῦσια μεγαλειώδης, ἐξηγεῖται σὲ 15 σελίδες καὶ ἀναγκαστικά θὰ τοῦ γίνῃ λακωνικὴ περίληψη, δυστυχῶς.

Οἱ 6000 χιλιετίες ἀπὸ 4000 π. Χ. μέχρι 2000 μ. Χ. θεωροῦνται ἐπίσης καὶ σὰν τρία ζεύγη ἀπὸ 2000 τὸ καθένα, πράγμα γνωστὸ στὴ ραββινικὴ θεολογία (Ταλμούδ). * 549 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος κάθε τέ-

* «*Ἡ Σχολὴ τοῦ Ἠλία εἰδίδασκε ὅτι ὁ (ἁμαρτωλὸς) κόσμος θὰ διαρκέσῃ 6000 ἔτη: 2000 σὲ χάος, 2000 τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσῆ, καὶ 2000 τοῦ Μεσσία (Χριστοῦ)*», μέχρι τῆς δεύτερης Παρουσίας Του. Everyman's Talmud, σελ. 356, τοῦ Δρ. Α. Κοέν, ἔκδοσις J. M. Dent & Sons Ltd., London, 1949.

τοιας δισχιλιετίας φαίνεται να συμβαίνουν στην Ιστορία γεννήσεις και άλματα που άμεσα και έμμεσα άφορούν πνευματική ανέλιξη φανερά ή άφανως Θεοδηγούμενη, διαρκούν δέ κάπου 70 χρόνια. Έφαρμόζοντας αυτή την παρατήρηση, πιθανώς διευκολύνεται κάποια κατανόηση ή έρμηνεία μερικῶν τέτοιων ανθήσεων εϋστοχου πνεύματος στην Ιστορία. Συναφῶς θά προέκυπταν όρόσημα χρονολογιῶν, τότε, για μὲν τὸ πρῶτο (παλαιότερο) ζευγάρι χιλιετηρίδων τὸ έτος 2549 π. Χ. και μετέπειτα, που άφορᾶ Αίγυπτο και (πιθανῶς) Βαβυλωνίου-Χαλδαιού; για δὲ τὸ δεύτερο, προκύπτει τὸ έτος 549 π. Χ. και μετέπειτα, (έποχή Δανιήλ, Πυθαγόρα, Ἡράκλειτου, Λεύκιππου, Κομφούκιου, κλπ.)· για δὲ τὸ τρίτο προκύπτει τὸ έτος 1451 μ. Χ. και μετέπειτα, όποτε άκριβῶς θεμελιώνεται πνευματικά ἡ «ὁρμή τοῦ θαύματος πρὸς τὰ πρόσω», γιατί αυτό θά πῆ Ἐναγέννηση, ἡ ἀληκτη και ὀλοένα γιγαντούμενη πνευματική έρευνα και θησαυρόφορία που Θεοταγμένα άρχίζει από τότε.

Ἄλλά τί σχέση έχει ὁ αριθμὸς 549 με τὰ παράξενα προβαλλόμενα αὐτὰ πράγματα; Ὁ αριθμὸς 549 είναι ἡ κλειδα τῶν κλειδῶν στο θέμα «μαθηματικά Παντοκράτορο; Ὄντος», είναι μιὰ φιλόανθρωπα Θεοδοξάζουσα εϋλογία, ένα πολλαπλὸ τιμῶνι στην πορεία τῆς Ἱστορίας πρὸς τὴ βασιλεία Του, δηλαδή πρὸς τὴν ἁγία Χριστοκρατία. Τὸ 549 ἀναλύεται στὸν ἱερὸ ψυχογονικὸ κύβο 216 ἀθροιζόμενο στὸν πνευματικὰ τριαδικὸ ἀριθμὸ 333, και ἔτσι ψηφίζεται και σημαίνει: «οἰακίζεις 333» «θεῖον ἄλμα 216» ἴσον 549. Ἐπίσης ἀναλύεται στο 3X3⁴ (πρῶτου ἄρτιο-πέρισσου), δηλαδή σὲ 243, ἀθροιζόμενο σὲ ένα ζευγάρι τοῦ Βιβλικοῦ ἀριθμοῦ 153, λοιπόν, 243 σὺν (153 και 153) ἴσον 549, και ἔτσι ψηφίζεται και σημαίνει: «βασιλ. 243» «ἐπὶ γῆς 306» ἴσον 549. Τὸ 549 ψηφίζεται και στὸν βαθυσήμαντο ἑλληνικὸ ὄρο «ἡ κάθαρσις» (Ἱερεμίας 32, 15, τῶν Ἐβδομήκοντα), και «Θεία πεπερ. εἰμαρμένη» (ὅπου «Πεπερ.» σημαίνει «πέπρωται» και «Πεπρωμένη», δηλαδή ἀνάγκη-μοῖρα που ἀντικειμενικά πρέπει νὰ γίνη). (Κλεάνθης, Αἰσχύλος, κ. ἄ.). Ψηφίζεται και «ΡΥΘΜ.» (δηλαδή, ρυθμὸς ρυθμιστῆς ρυθμίζει), και «Πατὴρ διαθήκη», και «Ὀἶνος Κοινῆ Διαθήκη», και «Θεία κλεις Βασιλεία», και «Θεία κλεις εἰμαρμένη» (ὅπου ἡ και θεῶν ἀνώτερη «Εἰμαρμένη-Μοῖρα» τῶν ἀρχαίων ὑποσήμαινε μυητικὰ τὴν ἐν χρόνῳ ἀφανῶς των προχωροῦσα Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τοῦ «Ἀγνώστου» Θεοῦ των που τὸν λυτρωτικὸ ἐρχομὸ Του προσδοκοῦσαν). Ψηφίζεται και «δρθρος» δηλαδή τὸ ἀλληγορικὸ φῶς τῶν δικαίων «τὸ φέγγον ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον, ἕωσοῦ γείνη τελεία ἡμέρα», (Παροιμία 4, 8)...

Στὸ προειπωμένο 549 π. Χ., προσθέτοντας ένα κύκλο ΕΠΤΑ 360χρονων καιρῶν, δηλαδή 2520 χρόνια, φθάνομε άκριβῶς στὸν προρρυθμισμένο φιλόανθρωπο και «μακάριο» χρόνο 1971 μ.Χ. Τὸ 1971 ἀλληγορεῖται κάπως και στὸν περίφημο Ψαλμὸ 71 (τῆς Χριστοκρατίας) ὅπου ὁ Κύριος «σώσει

τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ταπεινώσει συκοφάντην». Πρὶν ἀπ' τὸ 1971 χρειάζεται κάποια ἰδιαίτερη χριστιανικὴ ὑπομονή... Τὸ ἐσταυρωμένο παράδειγμά της «**ΙΗ.ΧΡ.**» ψηφίζει ὅσο καὶ «**ΥΠΟΜΟΝΗ**», 718 ὅσο καὶ «**ἠήλιος - εἶνος**». Ὁ δὲ Δανιήλ (12, 12) σχετικὰ μὲ αὐτὴν τὴν ὑπομονὴ λέγει: «**μ α κ α ρ ι α ς ὁ ΥΠΟΜΕΝΩΝ**» (δηλαδὴ ὁ καρτερικὰ παραμένων ἀδιάφθορος) **καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας 1335**». Οἱ ἀπλῆς ἐξι-σώσεις ποὺ ἐξηγοῦν τὸ τοῦ Δανιήλ 1335 σὰν 1971 μ. Χ. ἔχουν, πρὸς δόξα τοῦ φιλάνθρωπου Κυρίου τῆς Ἱστορίας, ὅπως ἀκόλουθα: 1971 ἸΣΟΝ 636 μ. Χ. σὺν 1335 Δανιήλ (12, 12), ἸΣΟΝ 549 π. Χ. σὺν ἐπτάκαιρος κύκλος 2520 ἐτῶν, λήγων στὸ πλήρωμα τῆς ἐνεάδας καινῆς δράσης ἀπὸ 1962 ἕως 1971, τὸ ὁποῖο δρόσημο 1962 εἶναι μωαμεθανικὴ Ἑγείρα 622 μ. Χ. σὺν 1290 (Δανιήλ 12, 11) σὺν ΠΕΝΗΝΤΑ, καὶ συνέχεια τὸ 1971 ἸΣΟΝ

$\left[2 \left(\frac{6000 \text{ ἔτη}}{\pi 3,1416} : 6 \right) + 1335 \right]$, ἸΣΟΝ Γένεσης 14, 14 ἀριθμὸς 318 ζευγα-ρώτᾳ λαμβανόμενος (Σοφία Σειράχ 42, 24 καὶ 25), δηλαδὴ (2X318) σὺν 1335 ἸΣΟΝ 1971, ἸΣΟΝ τὸ τῶν Ὁρθοδοξίας προφητειῶν «50 + 7» + 1914, ἸΣΟΝ τὸ τῶν Ὁρθοδοξίας προφητειῶν «1053 μ. Χ.» σὺν 918, ἸΣΟΝ 711 μ. Χ. [μωαμεθανοὶ εἰσβάλλουν στὴν Εὐρώπη καὶ τότε ἀρχίζει ὁ 1260χρονος καιρὸς τῆς «**ἐρήμου**», Ἀποκάλυψης 12,6] σὺν 1260 ἸΣΟΝ 1971, ἸΣΟΝ «**ΒΑΣΙΛΕΙΑ 259**» + «**ΧΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ 1712**», ἸΣΟΝ «**Εἰμαρ-μένη Χριστοκρατία**», ἸΣΟΝ 1971 (ψηφίζεται). Ἦδη τὸ πρελούντιο ἔτος 1912 (Ἰσον Ἑγείρας 622 σὺν Δανιήλ 1290) ψηφίζεται σὰν ἔτος «**ΧΡΙΣΤΟ-ΚΡΑΤΙΑΣ**» Ἰσον 1912 μονάδες [ψηφίζει ὅσο καὶ «**ἡμέρα ἀναστάσεως**»].

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἄλλος ὑπεραγαπώμενος (πλὴν τοῦ «**σφόδρα ἀγαπητοῦ**» Του Δανιήλ, Δανιήλ 9, 23) προφήτης, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης Του (ὁ ὁποῖος «**ἦν δὲ ἀνακείμενος εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς**», Ἰωάννου 13, 23), καὶ ὁ Ἰωάννης λοιπὸν ἐπίσης Θεοπροφητεύει μιὰ διπλῆ (κρυπτικὴ) ἐπιβεβαίωση τοῦ κοσμοϊ-στορικώτατου ἔτους 1971 μ. Χ., στὴν Ἀποκάλυψη 12, 6-7, ὅπου οἱ ἄλ-ληλένδετοι αὐτοὶ 2 στίχοι τοῦ Θεοῦ ἔχουν καί, σὺν Κυρίῳ ἀνεχομένῳ καὶ βοηθοῦντι, ἐρμηνεύονται ἔτσι: **καὶ ἡ γυνὴ** (ἐκκλησία καὶ σοφία μαζὶ) **ἔφυ-γεν εἰς τὴν ἔρημον** (ἐρημητήρια καὶ μοναστήρια), **ὅπου ἔχει ἐκεῖ τό-πον ἠτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ** (σύμφωνα μὲ τὸ προρρυθμισμένο Του Σχέδιο Ἱστορίας) **ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα** (νά τὴν προστατεύουν καὶ τρέφουν αὐτὴν, ἀκόμη καὶ οἱ Ἰσχυ-ροί, γιὰ 1260 ἡμέρες-χρόνια ἀπὸ τὸ 711 μ. Χ. μέχρι τὸ 1971 μ. Χ., προ-σχεδιασμένα ἔτσι, μέχρι τὸν ὀριακὸ Σταθμὸ-χρόνο τοῦ ἀνανεωτικώτατου 1971). **Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ**. (Ἡ ἐκκαθάριση τῶν με-ταξὺ Θεοῦ καὶ σατανᾶ λογαριασμῶν, καὶ λοιπὸν «**ἡ κάθαρσις**», ἀρχίζει, ὀριστικὰ πιά ἐσχατοκαιρικὰ, πρῶτα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα χαμηλοοὐρανα βασιλεία τοῦ «**ἀρχοντος τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ κῆ**

ἐνεργούντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας», Ἐφεσίους 2, 2, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐπεκτείνεται, πάλι ἀγωνιστικά, στὰ λιγότερο ἰσχυρὰ βασιλεία τῶν τοῦ Ἐωσφόρου ἐπιγείων «ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργουμένων», Α' Κορινθίους 2, 6-8, συνδυασμένα με Λουκᾶ 4, 5-8). Γιὰ νὰ κατανηθῆ Βιβλικά καλύτερα ἢ ἀλληλεξάρτηση ἀνάμεσα στὰ προειπωμένα ἰσχυρότερα χαμηλοοὐράνια βασιλεία καὶ στὰ λιγότερο ἰσχυρὰ ἐπίγεια βασιλεία (ὑπάρχουν καὶ τὰ ἰσχυρότατα οὐράνια ἅγια μέρη), ὑποβοηθεῖ παραπολύ ἢ πρὸς κοινὴ ἐναποιοῦσα θεὰ σύγκριση με τὸ ἀλληλένδετο χωρίο Ἐκκλησιαστή 5, 8-9, καὶ στὶς δυὸ μαζὶ ἀποδόσεις τῆς Βίβλου, τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκῆ.

Ἄλλα πῶς, με ποιά πειραματικὴ βάση ἐλεγχόμενη, ἐρμηνεύονται τὰ προειπωμένα στὴν Ἀποκάλυψη 12, 6-7 σὰν διπλᾶ ὑποστηρίζοντα ὅτι τοῦ Δαυιὴλ τὰ 1335 ἴσον 1971; Ὁ κύριος θησαυροφύλακας πίστεως καὶ σοφίας ἱστορικά εἶναι ἡ Εὐρώπη, καὶ αὐτῆς τὰ ἐρημητήρια-μοναστήρια διαφύλαξαν γνώσεις, σοφία, ἱερά, τὴν Πίστη ἐπίσης, σὰν ἀπὸ ἓνα ἰδιαιτέρου ρόλου τους ἢ ἀποστολῆ τους, ὅταν ἱστορικά ἡ Εὐρώπη αὐλακώονταν ἀπὸ ἀμέτρητες ὀρδὲς βαρβάρων καὶ ἐχθρῶν τῆς Πίστεως. Χωρὶς νὰ μειώνεται ἢ παράλληλα ὑπάρχουσα Ἐκκλησία τῶν πόλεων. Γιατί στὸ 711 μ. Χ. ν' ἀρχίζη τὸ μέτρημα τῶν προσχεδιασμένων Του 1260 ἡμερῶν-ἐτῶν; Διότι τότε ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τῆς Πίστεως (καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ ὀρθόδοξου ἑλληνισμοῦ), ὁ Μωαμεθανὸς ἢ Ἀγαρηνὸς ἢ Ἰσμαηλίτης, καίρια εἰσβάλλει στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἰσπανία (ὄχι τυχαῖα), τὴν ὁποία Ἰσπανία κυριεύει στὰ τρία χρόνια 711-713. Τὸ τῆς Εὐρώπης τοῦτο βαθυσήμαντο ἔτος-ἀριθμὸς 711 ψηφίζεται «ΧΡ. γῆ», [καὶ «λαοὶ οὐρανοῦ»], σημαίνοντας ὅτι ἡ Εὐρώπη στὸ τελευταῖο ζευγάρι χιλιετηρίδων (1-2000 μ. Χ.), καὶ ἰδιαίτατα στὸν ἔσχατο καιρὸ (1940-2300 μ. Χ.), εἶναι σὰν ἡ μείζων Παλαιστίνη Του. Ἡ δὲ δεύτερη ἐπιβεβαίωση τῆς διπλῆς αὐτῆς Βιβλικῆς ὑποστήριξης γιὰ τὸ 1971 μ. Χ., εἶναι ὅτι, σὲ ἀμεση συνέχεια στὴ Βίβλο, λέγεται ἀμέσως μετὰ τὸ ἐρμηνευμένο 711 + 1260 = 1971 «ἡμέρας 1260»: «καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ» ὅπου «πόλεμος ἐν οὐρανῷ» ψηφίζει ἀκριβῶς 1971, δηλαδὴ ἔτσι διπλᾶ ταυτόχρονα βεβαιώνοντας τὸ προειπωμένο κοσμοϊστορικώτατο 1971, κρυπτικά καὶ μυητικά. Μάλιστα ἀκόμη καὶ ἡ τριάδα ἐτῶν 711-713 μ. Χ., προειπωμένα, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τελευταία τριετία 1970-1973 (πολὺ βαθυσήμαντα), με τὴν ἴδια πρόσθεση τῶν 1260 ἡμερῶν-ἐτῶν τῆς Ἀποκάλυψης 12, 6-7, διότι ἡ κοσμοϊστορικώτατη δωδεκαετία τῆς Χριστοκρατικῆς Ἀνανέωσης ἐκτείνεται ἀπὸ καὶ 1962 μ. Χ. (τὸ Ἰλιγγιώδες 19962 τοῦ προειπωμένου Οὐράνιου σημείου-Θεοσημίας) μέχρι καὶ 1973 μ. Χ. Αὐτὸ τὸ Βιβλικὸ 12, (ἢ 3 σὺν 4 σὺν 5), εἶναι ἐπίσης τὸ πηλίκον τῆς σὲ ἠλεκτρόνια μάζας τοῦ πρωτόνιου (ἢ πυρήνα ἀτόμου ὕδρογόνου) 1836 διαιρούμενου διὰ τοῦ Βιβλικοῦ ἀριθμοῦ 153 (Ἰωάννου 21, 11), ὁ ὁποῖος 153 εἶναι ἐπίσης τὸ ἓνα ἔκτο τοῦ

ἀριθμοῦ 918 (μάζας τοῦ πιθανολογούμενου ἡμι-πρωτόνιου), ἱεροῦ ἀριθμοῦ στοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, καί, ὅπως αἰτιολογημένα ἰσχυρίζονται διάφοροι ἐρευνητές, ἰσούμενου μὲ τὶς προρρυθμισμένες 918 μέρες δημόσιου βίου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (δυόμισι χρόνια).

Ἡ περίοδος τοῦ κύριου μεταχριστιανικοῦ προφητισμοῦ ΚΑΙ ἐρμηνειῶν του εἶναι τὰ 1260 χρόνια ἀπὸ 711 ἕως 1971 μ. Χ., ὅποτε οἱ παρὰ Θεοῦ μέσω Χριστοῦ προφητοδόχοι Ἐνώχ καὶ Ἡλίας στέλνουν προφητείες πρὸς σκεύη-δούλους : Ἀποκάλυψη 11, 3-4.

Πάντα συντομευμένα, ἄς γίνῃ τώρα ἐπιλογή στὰ συναφῆ μαθηματικά (ἀριθμούς, γράμματα) τῶν τοῦ Θεοῦ προφητειῶν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία, τὰ ὅποια σὺν Κυρίῳ ἀποκρυπτοποιούμενα ἐπιβεβαιώνουν τὴ φιλόφρων δόξα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, τοῦ κατ' ἀξίαν Παντοκράτορος ὄντος, ἐπιβεβαιώνουν τὴ μέγιστη Ἀνανέωση στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα μας, σὲ Θεοταγμένη προρρύθμιση τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας. Ἔτσι οὐσιαστικά κάπως, ἐξαιρεται καὶ τὸ θεῖο κῦρος τῶν μεταχριστιανικῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὶς ὁποῖες ὁ γράφων πηλὸς ἀγνοοῦσε τελείως (διότι εἶναι κάπως ἀγνοημένες) μέχρι τώρα τελευταῖα, καὶ πολὺ ἐξεπλάγη.

(1) Προφητεία ἀνώνυμου σὲ μεμβράνη μὲ χρονολογία 1053 μ. Χ.

(Προειπωμένο βιβλίον Κ. Τσαταλοῦ, σελ. 30-41). Ὁ ἐρευνητὴς συγγραφέας Κ. Τσαταλὸς δίκαια ρωτᾷ (σελ. 39), «*διὰ ποίαν αἰτίαν ἐτέθη τίτλος 1053*;». Ὁ γράφων πηλὸς νομίζει ὅτι ἀφοῦ ἡ προφητεία ἔχει θεῖο κῦρος, θὰ εἶναι κάπως Θεοταγμένο καὶ τὸ τοῦ τίτλου τῆς «1053», καὶ λοιπὸν αὐτὸς ὁ ὄχι τυχαῖος ἀριθμὸς ἐρμηνεύεται, σὲ φιλόφρον Θεόσταλη αἰσιοδοξία, ἀποκρυπτοποιούμενος ὡς ἐξῆς. Ὁ προειπωμένος ἱερὸς (συμβολίζων ἱερὰ πράγματα καὶ σχέσεις) ἀριθμὸς 918 σὺν 1053 ἴσον 1971, ἴσον δηλαδὴ ξανά ὁ τοῦ Δανιὴλ «μακάριος» χρόνος 1335, ἢ, Ἐγείρα 622 σὺν 1335 ἴσον 1971 μ. Χ. Ἡ αἰσιοδοξία αὕτη ἐναντιότροπα Θεοφυτεύεται, κάπως σκόπιμα, καταμεσίς στὸ μαῦρο χρόνο 1053 μ. Χ. διότι : (α) ὁ ἀπαισιόδοξος αὐτὸς χρόνος εἶναι ἀκριβῶς ὁ δέκατος τρίτος χρόνος ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τοῦ τελευταίου κύκλου 1260 ἐτῶν (1040 μ. Χ. σὺν 1260 ἴσον 2300 μ. Χ., ἀκριβὲς τέλος τοῦ ἑσχατοῦ 360χρονου καιροῦ), ὅπου 1040 ἀκριβῶς ψηφίζεται στὴν ἀλληγορικὴ λέξη «ΑΨΙΝΘΟΣ» (ἴσον πνευματικὸν δηλητήριον σατανικῆς διαίρεσης τῶν ἀνθρώπων) : Ἀποκάλυψη 8, 11· καὶ ἐπίσης διότι (β) ὁ ἴδιος αὐτὸς χρόνος 1040 σὺν 13 ἴσον 1053 εἶναι ἡ ἀκριβὴς μαύρη «*παραμονὴ*» ἡμέρα (ἡμέρα ἔτος) τοῦ θλιβερώτατου σχίσματος ποὺ διέσπασε τὴν «*μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν*» τοῦ Χριστοῦ (ἱστορικὸν γεγονός ποὺ συνέβη στὸ ἐπόμενο ἔτος-ἀποφράδα, στὸ 1054 μ. Χ.). Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κατὰ τὰ φαινόμενα Θεόθεν ἐπιλεγόμενος ἀριθμὸς 918 (ὅπου τὸ εἰπωμένο 1054 σὺν 918 δίνει τὸ σπουδαιότατον ἔτος 1972, ἐπίσης), ἀναλύεται στὴν ἐπόμενη βα-

θυσήμαντη άρμονία : ό Πυθαγόρειος Ιερός ψυχογονικός κύβος διαιρούμενος από την Πυθαγόρεια Ιερή τετρακτύ και επίσης πολλαπλασιαζόμενος επί αυτήν, δίνει στο άθροισμα των δυό αυτών εξαγόμενων τον άριθμό 918, και έχει εφαρμογή στην άριθμολογία των μαζών των μεσο-νίων και στην προρρυθμισή της 'Ιστορίας και στις δυό Παρουσίες του Κυρίου (χρονικά). Το πιθανολογούμενο ήμιπρωτόνιο έχει μάζα (σε ηλεκτρόνια) 918 μονάδων. 'Η δημόσια δράση (2 1/2 έτη) του Χριστού υπολογίζεται σε 918 μέρες, κτλ. Λοιπόν (216 διά 4) σύν (216 επί 4) ίσον 54 σύν 864 ίσον 918. Το 54 είναι ζευγάρι του «*τρία στην τρίτη δύναμη*» και πολλαπλασιαζόμενο με τον Βιβλικό άριθμό (10 σύν 7) δίνει 918. Το 54 είναι λόγος της τετρακτύος προς την τετρακτύ του Ιεροϋ κύβου 216 διότι 54X4 ίσον 864, όσο ακριβώς ψηφίζεται το όνομα «*Πυθαγόρας*», «*Ιερουσαλήμ*», «*Κύριος αλήθεια*», «*Μέγας διάκοσμος*», κλπ., που κάπως άλληλοπλέκονται σε κοινό καμβά-τοπίο κοσμοβιοθεωρικής μύησης, χριστοκεντρικά μάλιστα. «*Μέγας διάκοσμος*» είναι και «*κόσμος αληθείας*» και «*Άνεϋμα νίκης*» και «*άγιων*» (που ίσοψηφίζονται 864 καθένα). Στο δε 918 ψηφίζονται τά εξής : «*ΙΗΣ. ΧΡ.*», και «*ό Βασιλεύς*», και «*Φιλάνθρ. ΙΗΣ.*».

(2) Χρησμοί Λέοντος του Σοφοϋ. Πατρολογία MIGNE σελ. 1141-1148, τόμος 107. Προειπωμένο βιβλίο κ. Τσαταλου, σελ. 49-60 «... *διά τόξων και σημείων φανήσεται... 'Οραθήσεται εν τώ ούρανώ νεφώδες στερέωμα του ήλιου*» (που θυμίζει την έντελώς σύγχρονη φυσική, το ήλιακό πλάσμα) «... *κάτωθεν δε κρεμασθήσεται σταυρός, ετώνύμως δε του σταυρου του πορφυρου εκτεταμένον τόξον...*» 'Η προφητεία μιλά καθαρά για ούράνιο σημείο (Θεοσημία) *σταυροϋ*. "Οχι άσχετα ή Καινή Διαθήκη προφητεύει για «*σημεία απ' ούρανού μεγάλα έσται*», για τον έσχατο καιρό, και επίσης, «*αι δυνάμεις των ούρανων σαλευθήσονται και τότε φανήσεται το σημειον του υιου του ανθρώπου εν τώ ούρανώ*». Λουκάς 21, 12, Ματθαίος 24,29-30. (Μόνο που ό χρονικός προσδιορισμός επεκτείνεται και κάπως πέραν από την άφορώμενη χρονολογία 1971, κάπως). Χωρίς να γίνη επέκταση πέραν του έρευνώμενου 1971, συγκριτικά οι προφητείες λέγουν ότι Ούράνιο σημείο Σταυροϋ χριστιανικου, κάπως (όχι δηλαδή με χρονικούς προσδιορισμούς), συσχετίζεται και με την άόρατη παρουσία του Κυρίου δρώντος μέσω του χρονικως Πρώτου Δούλου της 'Αποκάλυψης, και με την όρατή Παρουσία του Κυρίου κατόπι. 'Η πολϋ άφορώμενη φράση «*ΧΡ. Σταυρός*» ψηφίζει 1971 μονάδες. 'Η επίσης πολϋ άφορώμενη φράση, ταυτόσημη άλλωστε, «*Θτίμιος Σταυρός*», επίσης ψηφίζει 1971 μονάδες. Τάχα είναι σκέτες συμπτώσεις αυτά τά θαυμάσια, ή μήπως είναι προκαθορισμένη μύηση; Και μόνο το ότι ό ύπηρετων πηλός, με άνοχή και βοήθεια του Κυρίου, συνέθεσε την υπό περίληψη έργα-

σία [καί ψηφισμούς] χωρίς καν νά ξέρη ότι υπάρχουν προφητείες πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία, συνηγορεῖ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ σκέτη τύχη πιθανοτήτων, ἀλλὰ γιὰ μύηση πρὸς φιλόνηρωτη δόξα τοῦ Κυρίου.

(3) Προειπωμένη ἀνώδυμη προφητεία (1053 μ. Χ.), καὶ Ἄγαθαγγέλου κεφ. 9, κώδικας 59 Μονῆς Ξηροποτάμου (ἸΑθω), σελ. 29.
 Βιβλίου κ. Τσαταλοῦ σελ. 31. «ἐν πέντε καὶ πενήκοντα ἔτη (ἔτεσιν) τὸ τέλος τῶν θλίψεων, τὴν δὲ ἑβδόμη (ῶραν) οὐκ ἔστι ταλαίπωρος, οὐκ ἔστιν ἐξόριστος, ἐπανερχόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς ἀγαλλομένης». «Ἦκουσα μιᾶς λαμπρᾶς φωνῆς..... οὕτω λεγούσης: ἐν πέντε καὶ πενήκοντα ἔστιν ἐπαγγελμένη τὸ τέλος τῶν θλίψεων, ἧτοι ἑβδόμη οὐκ ἔτι ἐξόριστος, οὐκ ἔτι ταλαίπωρος, ἐπαναστροφόμενοι εἰς τὸν τοῦ γένους κόλπον ἐλεύσεσθαι ἀγαλλόμενοι». Καὶ σελ. 30 (Ἄγαθαγγέλου): «Ἡ τριετὴς δυστυχία προσφέρει γαλήνην καὶ ἐφ' ὑμᾶς τῶν προπεπερασμένων θλίψεων τὴν κατάπανοιν». Ἀποκάλ. 13,9-10. Τὰ μὲν λοιπὸν 55 ἔτη (5 + 50) «θλίψεων» κοσμογονικῶν εἶναι τὰ σωστά στοῦ κ. Κ. Τσαταλοῦ (σελ. 37) λογιζόμενα 1914 σὺν (5 καὶ 0) ἴσον 1969, ὅπου τὸ 1914 καὶ 50 ἴσον 1964 ἔχει κάποια σημασία ἐπίσης, ὄντας τὸ τρίτο ἔτος ἀπὸ τὴν στοῦ 1962 ἑναρξῆ τῶν ἐιδικῶν ἱστορικῶν ἐτῶν 1962-1971, ὅπως κάπως ἀνάλογα τὸ 1912 εἶναι τὸ τρίτο ἔτος ἀπὸ τὴν στοῦ 1910 (ἴσον ἔτη 6000: π 3,1416) ἑναρξῆ τῶν ἱστορικῶν ἐτῶν 1910-1919*. Ἀλλὰ ἡ προφητικὴ κρυπτικὴ φράση τῶν ἀριθμῶν προχωρεῖ (μὲ ἄλλο πέπλο κρυπτικότητος τῶρα) συνέχεια: «τὴν δὲ ἑβδόμη» καὶ «ἧτοι ἑβδόμη», ὅπου ἡ ἑβδομὴ ῶρα εἶναι τὸ στὴν προφητεία εἰπωμένο «πέντε» (ἀλλοῦ λεγόμενο «πεμπτὰ ῶρα») σὺν δύο πρόσθετες μονάδες ἐτῶν, ἴσον ἑπτὰ λοιπόν, ὅποτε τὸ ἐνιαῖο σύνολο στὴν κρυπτικὴ ἀρίθμηση τῆς προφητείας διαβάζεται: 1914 σὺν (50 σὺν 5 σὺν 2) ἴσον κατὰ σταθμοὺς τὰ χρόνια 1964, 1969, 1971 (τὸ τελικὸ 1971 «μακάριο» ἔτος, ὁ τοῦ Δανιὴλ 12, 12, ἀριθμὸς 1335). Ἀλλὰ γιατί ἡ προφητεία τὴν ἡμέρα-ἔτος κρουστικὰ τὴ σημαίνει «ῶρα»; Διότι, συγχρόνως, θέλει καὶ νὰ τὴν κρυπτοποιήσῃ καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι πρόκειται εἰδικῶς γιὰ ἕνα προκαθορισμένο ἐντοπισμὸ ἐκείνων τῶν συγκεκριμένων ἱστορικῶν ἐτῶν ποὺ περιλαμβάνονται στὴ διάρκεια 1964-1971, καὶ περαιτέρω νὰ σημάνη τὸ νόημα «ἐποχῆ» ποὺ τὸ περιέχει ἡ λέξις «ῶρα» ὄχι μόνον σὰν ἱστορικὸ νόημα ἀλλὰ καὶ σὰν θρησκευτικὸ μυητικὸ νόημα ἀναφερόμενο στὶς ὥρες καὶ ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας, συγχρόνως

* Συναφῶς, στὴν εἰπωμένη διπλῆ πασχαλιὰ «ἡμέρα ἀναστάσεως=1912» προσθέτοντας τὸ διπλὸ ἔλεος «β' ἐλέη=50», [ἀλλὰ δίδυμα καὶ «ἡ δίκη=50»], τοῦ Βιβλικοῦ ΠΕΝΗΝΤΑ, προκύπτει τὸ οὐρανοσήμαντο ἔτος 1962, ἢ, 1912+50=1962, μὲ νόημα πάλι ἀνάστασης [=ἐλέους], ἀλλὰ καὶ συντέλειαις [=δίκης]. Ὅποτε ἔτσι «ἀνάστασις-συντέλεια» ψηφίζει 963+1001 ἴσον 1964, τὸ προειπωμένο τρίτο ἔτος τῆς περιόδου 1962-1971.

συμβολίζοντας και ημέρες-χιλιετίες. Οι κρουόμενες «*ᾠρες*» (ἴσον μέρες-χρόνια, αλλά και ἀλληγορούμενες χιλιετίες) εἶναι καὶ ἑπτὰ ἢ 1964-1971, καὶ ὀκτῶ ἢ 1964-1972. Αὐτοῦ τοῦ ὀκτιῶ ἢ Κυριακὴ Ὁγδὴ ἡμέρα-ἔτος, ἢ 1972, ἴσον τὸ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας προφητειῶν (50 + 5 + 7) + (6000 ἔτη διαιρούμενα διὰ π 3, 1416), ἴσον 62 + 1910, ἴσον 1972.

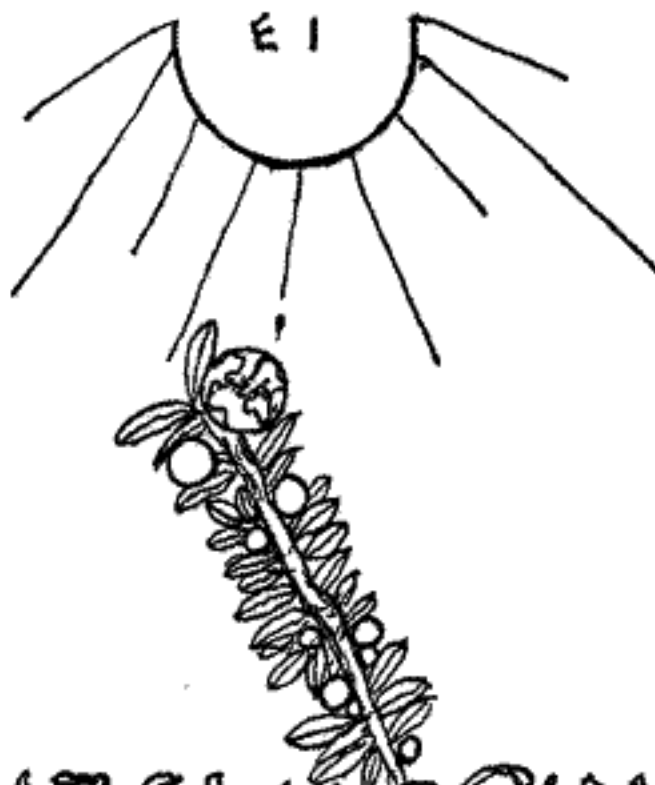
Ἐπιβεβαιώνει ἀριθμῆσι τῶν ἐτῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπ' τὸ 1962 (οὐράνια), καὶ ἀπ' τὸ 1963 (γῆινα), καὶ ποὺ προχωρεῖ μέχρι 1971, 1972, ἀκόμη καὶ 1973. Μὲ τόση πολλαπλῆ κρυπτικότητα, ἡ σύγκριση εἶναι εὐκολώτατη. Στὸ οὐράνιο ὄρασημο 1962 προσθέτοντας μιὰ πεντάδα προκύπτει μιὰ «*πεμπταία*» ἢ 1967· δεῦτερο χρονικὸ νόημα «*πεμπταία*» = 1962 + 5 = 1967, ὅπου στὴ συναφῆ φράση «*κατὰ καιροὺς ᾠρῶν, ἀφ' ἡμερῶν εἰς ἡμέρας*», Ἐξοδος 13, 10-11, οἱ λέξεις «*καιροὶ ᾠρῶν*» ψηφίζουν 1961, ὑποσημαίνοντας τὴ δωδεκαετία 1961-1973, ὅπου τὸ 1973 ψηφίζεται «*πλήρωμα ἔθνων*» καὶ ἐπίσης «*δικαιοσύνης Κυρίου*». Θὰ δοῦμε ὅτι τὸ 1967 θεωρεῖται ὡς ἡ ἡρωϊκὴ ἔναρξη τῆς Χριστοκρατίας, καὶ προσθέτοντας μιὰ «*τριετία*» προκύπτει 1970, πιθανῶς σχετιζόμενα μὲ τὸ στίς προφητεῖες ἀναφερόμενο ἑβδομηκοστὸ ἔτος ἐπίσημης ἐμφάνισης τοῦ Θεοῦ πνευματισιοδοτημένου Ἰωάννη, (κώδικας Μονῆς Ξηροποτάμου 59, σελίδα 102, χρησμὸς Δανιήλ), τὸ ὁποῖο ἑβδομηκοστὸ ἔτος εἶναι καὶ τὸ πρῶτο τῆς δυάδας ἐτῶν ἀπὸ «*πεμπταίας*» μέχρι «*ἑβδόμης*», διότι ἡ ἑβδόμη λήγει στὸ 1971. Διότι, εἰπώθηκε, 1914 συν (50 καὶ 5 καὶ 2) ἴσον 1914 συν 50 συν ἑβδόμη, ἴσον 1971. Ἀριθμῆσι «*ᾠρῶν*» ἀρχίζει κυρίως ἀπὸ τὸ 1964· 1964 καὶ 7 = 1971. Ἡ δὲ ὀγδὴ-Κυριακὴ, τοῦ Χριστοῦ, εἶναι 1964 + 8 = 1972.

Στὴν προφητικὴ ἐπιγραφή στὸν τάφο εἴτε στὸν κίονα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (βιβλίον κ. Τσαταλοῦ, σελ. 44) λέγεται «*μέχρι πεμπταίας ᾠρας*» μὲ σιωπηλῆ (κρυπτικὰ) τὴν ἀρχὴ τῆς. Ἡ δὲ προειπωμένη στὸν Ἀγαθὰγγελο «*τριετής*» (ἀλληγορικὰ καὶ «*τρίωρη*») δυστυχία ἀναφέρεται στὸν Κοσμᾶ Αἰτωλὸ ὡς «*τριχρονίτικο δαμάλι*» γιὰ τὸ ὁποῖο «*ἢ τρεῖς μέρες, ἢ τρεῖς μῆνες, ἢ τρία χρόνια θὰ βαστάξῃ «τὸ κακό»*. (Κοσμᾶς Αἰτωλός, Ἀρχιμ. Αὐγ. Καντιώτου, σελ. 332) Ἡ πολλὴ διείσδυση στὸ δράμα, ἢ πιθανὰ ἀκριβῆς, βρίσκεται πάνω στὰ δυσδιάκριτα ὄρια τῆς ἀπαγόρευσης, γι' αὐτὸ μὲ τὸ ὀφειλόμενο ἱερὸ δέος δὲν γίνεται ἀπόλυτη προώθηση τῆς ἔρευνας πρὸς ξεκαθαρισμένους ἐντοπισμοὺς ἐτῶν μολονότι ἐγίναν εἰσαγωγικὲς νύξεις συναφῶς... Πάντως ὡς εἰπωθῆ ἡ χρονολογία 1967 ὡς ἱστορικὴ ἔναρξη κράτους Χριστοκρατίας, μὲ πλήρη κατάργηση τοῦ μαμωνᾶ καθὼς καὶ τῆς μαρξικῆς ἀθείας. Ὁ γιὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἀταξικῆς Χριστοκρατίας ἀριθμὸς ἢ ἔτος 1967 ἀναφέρεται, ὡς ὄριο, στοῦ γιαιτροῦ Γ. Σ. Ἰωαννίδου τὸ βιβλίον «*Ἡ ἡμέρα ἢ Μεγάλῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος*», σελίδα 82, ἐκδοσὴ 1956. Οἱ ἔρευνες τοῦ γράφοντος συνηγοροῦν. Ἡ πολὺ ἀφορώμενη στὸν Λουκᾶ 1, 51-54 φράση

«έποίησε κράτος ἐν βραχίονι» (δηλαδή έποίησε τὸ κράτος τῆς Χριστοκρατίας Του Ιστορικά), ψηφίζει ἀκριβῶς 1967 μονάδες...

Ὁ δὲ τῶν Ο΄ ψαλμὸς 67 (συμβολίζων καὶ τὸ 1967), στίχος 31, ἀναφέρει τὶς 3 καταστάσεις τοῦ Ζαχαρία 13. 8-9, καὶ τὸ Χριστοκρατικό «δαμάλεις τῶν λαῶν» τῶν προειπωμένων μεταχριστιανικῶν προφητειῶν. Ὁ δὲ ψαλμὸς 70 (συμβολίζων τὴν «ἀγεία 70» καὶ τὸ 1970) λέγει γιὰ τὸ 1971, στίχος 16, «εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου», ὅπου «δυναστεία Κυρίου» ψηφίζει τὸ μακάριο 1971 ἔτος-ἀριθμὸ, 1971 μονάδες.

Θάρσει, γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι.
Θαρσεῖτε . . . , βεβλάσθηκε τὰ πεδία τῆς ἔρημου. Ἰωήλ 2,21-22

ΑΝΘΙΖΕΙ Η ΕΡΗΜΟΣ

«Φωνὴ Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός, φωνὴ Κυρίου αὐσσεύοντος ἔρημον . . . »
Ψαλμὸς 28(29),7-8

Ἡ δευτέρα επίγεια Παρουσία* τοῦ Κυρίου, στὸ 1997 μ. Χ.

[Συναφῆς Ψαλμὸς 97, καὶ γενικὰ οἱ Ψαλμοὶ 96-101]

Ἀπὸ διαφορετικοὺς δρόμους ἔρευνας, μέσα στὰ πλαίσια τῶν γενικῶν «χρόνων ἢ καιρῶν», ἡ προειπωμένη σπουδαιότατη χρονολογία γιὰ τὴν

* Μητρικὴ νύξη: Δανιήλ 9, 14: «τὸ ἁγιαστήριον καθαρισθήσεται». Ἀπὸ ποιόν; Ἀπὸ Ποιὸν ἄλλο παρὰ ἀπὸ τὸν Ἐπανερχόμενο στὸ 1997; Συναφῶς ἡ φράση «τὸ ἁγιαστήριον καθαρισθήσεται» ψηφίζει 1997 μονάδες. Καὶ γιὰ νὰ φτάσωμε στὸ δρῖο

Έναρξη τῆς αὐτοπρόσωπης Παρουσίας τοῦ Κυρίου στὴ γῆ ξανά, ἦλθε σχεδὸν ξαφνικά, μὲ πολὺ δέος. Τὰ ἀπλούστατα μαθηματικά της δὲν μποροῦν νὰ παρατεθοῦν, ὄντας κάπως ἀπαγορευμένα. Πάντως μετὰ τὸ διάβασμα τῶν προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ γράφων μέμνηγας μὲ χαρὰ του εἶδε τὴ χρονολογία 1997 νὰ ἐπαληθεύεται μὲ τελείως διαφορετικούς τρόπους στὶς ἐπίσημες Προφητείες τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως ἀκόλουθα κρυπτικά των.

Ὁ χρονικὰ Πρῶτος Δοῦλος τῆς Ἀποκάλυψης (ὁ ἀφανὴς καὶ φανερός ἐκπληρωτὴς τοῦ Ἀνανεωτικοῦ θριάμβου τοῦ Κυρίου του Χριστοῦ στὰ ἀφορώμενα ἰδιαίτερα χρόνια 1962-1971, φθάνοντα μέχρι καὶ 1972 τουλάχιστο), ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μάλιστα κάπως δυσνόητα συνδεόμενος σὰν μιὰ μὴ ὑλικὴ ἀλληλία μὲ τὸν Ἰωάννη Βαπτιστὴ (τὸν πρῶην Ἠλία), τὸν πρῶτο Δάσκαλό του, λέγει: «τὸ δὲ ὄνομά μου Ἰῶτα καὶ ὦ σὺν τῇ μακρᾷ, ὃ λέγεται Ἰῶ καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον εἰς χριστιανῶν πρεσβείαν ἵνα τούτους φυλάττω χρόνους λς' (36)· ἔπειτα πορεύομαι ὅθεν ἐξῆλθον· εἶτα ἔρχεται καὶ ὁ λύκος (ὁ Ἀντίχριστος) ὀλίγας τινὰς ἡμέρας (ἔτη)». Πρῶτα, ἐκεῖνο τὸ «Ἰ ῶ» σύμφωνα μὲ τὴν προφητεία («Συλλογὴ διαφορῶν προρρησεων», Π. Δ. Στεφανιτζῆ, σελ. 142) πρέπει νὰ ψηφιστῆ σὰν «Ἰῶτα» σὺν «ὠμέγα» σὺν «μακρᾷ» ἢ ὁποῖα εἶναι ἡ Ράβδος τοῦ Πνεύματος ἢ συμβολιζόμενη μὲ τὸ κάθετο κεφαλαῖο «I» τὸ ἰσούμενο πρὸς 10 μονάδες στὴν ἀρχαία ἀρίθμηση. Λοιπὸν «Ἰῶτα IIII» σὺν «ὠμέγα 849» ἴσον 1960, σὺν τῶρα μιὰ δεκαετία τοῦ προειπωμένου «I» (σημαίνοντος ξανά τὸ I τοῦ «Ἰησοῦς»), ἴσον 1970. Δηλαδή ὁ Ἰωάννης σὲ τρία βήματα γραμμάτων-ἀριθμῶν ἀνάγει τὸν ἑαυτό του σὲ κείνο ποῦ ὄντως εἶναι: πανεξουσιοδοτημένος πρῶτος δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου τὸ «Ἰῶτα» στὴν ἀρχὴ καὶ τὸ «I» στὸ τέλος σημαίνουν τὸ Ἰησοῦ Κύριο, ὅπως τὸ «ΩΜΕΓΑ» ἐπίσης δηλώνει τὸν Ἰησοῦ Κύριο τοῦ τέλους (ἴσον ἔσχατου καιροῦ ἰδιαίτερα ἱστορικά). Καὶ τὸ δηλώνει μνητικὰ τρεῖς φορές, τριαδικά, ἐπίσης καὶ γιὰ νὰ τονίσῃ τὴν ἀναγωγὴ του στὸν Ἰησοῦ ΛΟΓΟ

2300 μ. Χ. [Δανιὴλ 9, 14], ὄριο συντέλειας τοῦ ἔσχατου καιροῦ, πρέπει νὰ προστεθῆ τὸ μνητικὸ «ὄριον γ'» ψηφίζον 303, ὅπου $1997 + 303 = 2300$. Ἡ δὲ στοὺς ἑβδομήκοντα ἀλληλένδετη φράση «τὸ ἅγιον καθαρισθήσεται» [Δανιὴλ 9, 14] ψηφίζει 1378, ὅσο ψηφίζει καὶ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς συναφεῖς φράσεις: «βασιλεῖον Κυρίου», «δόξα βασιλ. Κυρίου», «μυστήριον ποιμ.», «μυστήριον Ἐδέμ διάνοια», ὅπου προσθέτοντας τὶς 15 μονάδες τῆς συναφοῦς λέξης «ἀγία» προκύπτει 1378 σὺν 15 ἴσον 1393, ἴσον ἢ λέξη «Εὐρώπη», ἡ Παλαιστίνη τοῦ ἔσχατου καιροῦ. «Εὐρώπη ποιμ. Βασιλεῖον» ψηφίζει 1971, ὅσο καὶ «Βασιλεία Χριστοκρατία». Εὐρώπη σημαίνει Θεοεὐρύνηση, διεύρυνση Θείας θέας-δψης, «Εὐρ + ὠπη», ὅπου ἡ Θεία θέα-δψη «ὠπη» μνητικὰ ψηφίζει 888, ὅσο καὶ τὰ συναφεῖ «Ἰεχοβὰς», καὶ «Ἰησοῦς», καὶ «στ' Τ' 306 + κόππα 251 + σαμπὶ 311» τῆς ἱερῆς Ἐπιστήμης τῶν Ἑλλήνων, καὶ (Ὀγδόη) «Κυριακῆ ἡμέρα ποιεῖ». [1964 + 8, ἵνα ἀπὸ τὰ νοήματα].

τοῦ Θεοῦ, τῆς σημαντικώτατης ἀρχῆς τοῦ Εὐαγγελίου του «*ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος*» πρὸς τὸν ὁποῖο Λόγος τὸ τοῦ Ἰωάννη ὄνομα (σημαίνοντας «*Θεοῦ δῶρον*») περιέχεται **τρεις φορές**, τριαδικά πάλι, διότι «*Λόγος*» ψηφίζεται 373 μονάδες (ὅσο καὶ «*Θεμέλια-ἀλλαγῆς*», ἀλλαγή στὸ 1962-1972 σὰν χονδρική δεκαετία), καὶ «*Ἰωάννης*» ψηφίζεται 373X3 ἴσον 1119, ὅπου ἡ τριαδικότητα σημαίνει ὄχι μόνο τοῦ Λόγου ἐκπροσώπηση ἀλλὰ τοῦ ἐνιαίου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐκπροσώπηση, μάλιστα ἀπὸ τὸν Πατέρα ἰδιαίτερα ἀρχίζοντας (ὡς προειπώθη ἄλλου, ὅταν παραδίνει τὴ Βασιλεία «*τῷ Θεῷ Πατρὶ*»). Συναφῶς, καὶ «*Παράκλητος*», «*Φίλος*», ὄνομα «*κεκρυμμένον*», λέξεις στὶς Προφητείες) ψηφίζονται ὅσο καὶ «*ἰω*», καὶ «*Θεμέλια Ἁγίου Πνεῦμα*», 810 μονάδες. Τὸ τῆς προφητείας «*μακρὰ*» «*ἰω*» «*KY-PIΟΥ*», σὰν τριπλό ἄθροισμα κάνει 1972 μονάδες. Τὸ «*36*» χρόνοι τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωάννη εἶναι καὶ στὴν προφητεία τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου Ἐπισκόπου Πατάρων (ἕνατος αἰώνας μ. Χ. «*λόγος ἠκριβωμένος περὶ βασιλείας τῶν ἐθνῶν*», κώδικας Μονῆς Ζηροποτάμου 59, σελ. 101-103, καὶ Κ. Τσαταλοῦ βιβλίο, σελ. 61-64), ὅπου ἐπίσης λέγεται «*καὶ τριῶν χρόνων μόσχος ἐπὶ τοῦ αἵματος πνιγῆσεται*» (προσωρινότατα), καὶ ἐναντιότροπα ὁμοῦς «*τότε σεισμός γενήσεται καὶ ὁ ἐλεῶν πτωχοῦς (ὁ Ἰωάννης) ἐμφανισθήσεται. Ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης... ὡς ἀπ' ἑβδομηκοστοῦ ἔτους*» (ὄχι ἄσχετο μὲ τὸ 1970), «*ἐν δὲ τῷ χρόνῳ ἑβδομηκοντα, εἰς τὸ τέλος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀποκαλυφθήσεται*». Π. Δ. Στεφανιτζῆ, «*Συλλογὴ διαφόρων προρρήσεων*», σελ. 133. Καὶ «*εἰς τὸ τέλος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀποκαλυφθήσεται... ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῆ, ὥρα τρίτη*», ποῦ πιθανῶς σημαίνει ἐπίσης καὶ τὴν ἕκτη ἡμέρα-ἔτος (1964 + 6 = 1970), στὸ φθινόπωρο. Λέων σοφός, MIGNE 107, 1141-1148, Κ. Τσαταλοῦ σελ. 49. «*Καὶ κρατήσῃ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἔτη 36 (λς')*». Οἱ προφητείες λένε ἄλλου 36 καὶ ἄλλου 35, ὄχι ὅτι διαφωνοῦν, ἀλλὰ διότι χρησιμοποιοῦν τὴν προειπωμένη κρυπτικότητα τοῦ νὰ ἀρχίζουν μετρώντας ἄλλοτε μὲ τὸ 1962 συμπεριλαμβανόμενο (ἴσον ἀπὸ τὸ 1961 μέχρι 1997 χρόνια 36), καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ 1962 μὴ περιλαμβανόμενο (ἴσον ἀπὸ 1962 μέχρι 1997 χρόνια 35). Στεφανιτζῆ προειπ. βιβλίο σελ. 140-142, «*αὐτός κρατήσῃ τετράκις ἐννέα χρόνους*» (τέσσερις ἐννεάδες ἴσον 36). Καὶ χρησμός Δανιήλ, σελ. 101 κώδικα 59 Μονῆς Ζηροποτάμου, «*καὶ κρατήσῃ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἔτη 36*», γιὰ τὸν Ἰωάννη. Στὴν προφητεία Ἁγ. Μεθοδίου Πατάρων (προειπωμένα), «*τὰ δὲ ὄπλα τὰ πολεμικὰ γειήσονται εἰς ἄροτρα καὶ δρέπανα καὶ βασιλεύσει ἔτη τριάκοντα πέντε (35)*». 36 ἀπὸ καὶ τὸ ὄροσημο 1962, οὐράνια. 35 ἀπὸ καὶ 1963, γήινα. ἴσον 1997.

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ χρονολογία 14 Ἀπρίλη 1996 [τὰ τῆς προφητείας 35 χρόνια ἀπὸ τὸ οὐρανοσήμαντο 1962, συμπεριλαμβανόμενο, μέχρι 1996], ἀκριβῶς 2000 χρόνια μετὰ τὸ 4 πρὸ Χριστοῦ, ἴσον ἡμέρα Πάσχα στὸ 1996. [Ἔωρολόγιον τὸ Μέγα, Πασχάλιον 1996]. Ἡ 14 Ἀπρίλη ση-

μάνεται λυτρωτικά στην Έξοδο, κεφάλαιο δώδεκα, στίχοι 6, 14, 18. Επίσης 1γ' 3. Μήνας Άβιβ ή Νισάν, Ισόν Άπρίλης. «*Ιστορία Έποχής της Καινης Διαθήκης*», Λ. Φιλιππίδου, σελ. 476-478. Τά χρόνια 1996-1997 φαίνονται σάν κάποιο κοινό επίκεντρο κοσμοϊστορικό.

Πώς άλλοιως από τίς Προφητείες δείχεται ότι ό άφορώμενος 1997 χρόνος συνδέεται με την Παρουσία του Κυρίου; Στή χρονική συνέχεια της του 1053 άώνυμης προφητείας όπου λέγεται «έν πέντε και πενήκοντα έτη (έτεσιν) κλπ. προειπωμένα, σημαίνοντας «σύν τή έβδόμη» τό έτος 1971, λέγεται: «τέλος μία ποιμήν και εις Ποιμήν (έ Χριστός βέβαια), ό δέ Ποιμήν έσται εκ της άληθοϋς Πιστεως όρθοδόξου» (τών στο μεταξύ καθισταμένων όρθοδόξων λαών της κεντρικής Εϋρώπης, χωρίς νά προσδιοριστή περισσότερο πρós τό παρόν). Άγαθάγγελος, κεφ. 9, κώδ. 59 Μονής Ξηροποτάμου, σελ. 30, και Κ. Τσαταλου βιβλίο σελ. 37 (ύποσημειώσεις), «νιέ άνθρωπον, ένωσον τον 51ον και τον 34ον και βλέψεις τον λογαριασμόν τελειον». Στήν έξετασθείσα «ήμέρα άναστάσεως» 1912 προσθέτοντας τό 51 προκύπτει τό ήδη είπωμένο σάν χρόνος-όριο γήινα, τό έτος 1963. Και περαιτέρω προσθέτοντας, 1963 σύν 34 Ισόν 1997, γήινα. «Τέλειον» σημαίνει τον «Τέλειον» και τον Τελειώνοντα, τον τελούντα την τελείωση Κύριο Χριστό και Θεό, στον έσχατο καιρό, και στο τέλος του ΧΧ αιώνα μας (ας θυμηθούμε τό των προφητειών «χρυσός αριθμός» που ψηφίζει 2000), όσα χρόνια θα διαρκέση και ή στον ούρανό «Ανάληψις Κυρίου» [ψηφίζει 1000 + 1000=2000], όποτε θα επανέλθη στη γή ό Κύριος. Πράξεις 3, 21-22. Όπως (για λόγους κοινού συντονισμού των διαφόρων συστημάτων «χρόνων ή καιρών» χριστοκεντρικά, Θεόθεν) ή χρονολογία της Πρώτης Παρουσίας Του στο 4 π. Χ. προωθήθηκε κατά 4 μονάδες στο χρόνο 0, κάπως ανάλογα (όχι δηλαδή και άκριβώς) ή χρονολογία 1997 θεωρείται και σάν χρόνος τρία πριν από τό 2000 μ. Χ. χωρίς βέβαια νά τίγεται καθόλου ή χριστιανική χρονολόγηση της Ιστορίας, και επίσης θεωρείται σάν χρόνος 2000 μ. Χ. αντίστοιχα, ή, «χρυσός αριθμός».

Στή σελ. 33 της προειπωμένης προφητείας Άγαθαγγέλου (Μονής Ξηροποτάμου) λέγεται «στρέφουσιν εις τον Κρόνον (χρόνον) τό δρέπανον»..., όπου δρέπανον άφορά χρόνους ή καιρούς και τή δράση των που δρεπανίζει ιστορικά. Όπως λέγεται στην ύπό περίληψη έργασία, ή μέν μυητική λέξη «δρέπανον», αναφερόμενη όκτώ φορές στην Άποκάλυψη, ψηφίζει τον αριθμό που σημαίνει Βιβλικό καιρό, δηλαδή 360 μονάδες. Η δέ φράση «δρέπανον τό δξν» (Άποκάλυψη 14, 18 και 14 και 17) ψηφίζει τον ευρύτερο Καιρικό αριθμό 1260. Χαρακτηριστικά τό 360 (ό πρós τή Βασιλεία Του όδηγών 360χρονος Καιρός) ψηφίζεται και «ΕΛΕΟΣ 50» και «ΕΚΕΙΝΟΣ» (Ίωάννου 16, 13), ό Παράκλητος δηλαδή, ούράνια μέν σάν Άγιο Πνεύμα, γήινα έσχατοκαιρικά δέ σάν ό πρώτος δούλος του

Χριστοῦ, ὁ «*Ἰω.*», ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης («*Παράκλητος*» καὶ «*ἸΩ*», ψηφίζουν δεκάκις τὸ τρία στὴν τρίτη δύναμη, ἴσον 810). Στὸ ἴδιο δὲ χωρίο τοῦ Ἰωάννη ἡ φράση «*τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας*» ψηφίζει ὅσο καὶ «*ἸΗ. ΧΡ. Κυρίου*», 1718 μονάδες, σημαίνοντας ὅτι τὸ παρά ἢ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐκπορευόμενο Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι (ἀνήκει διαβιβαστικὰ) τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ λοιπὸν διὰ ἢ μέσω τοῦ πανεξουσιοδοτημένου Χριστοῦ διαβιβάζεται. (Ματθαίου 28, 18).

Στὸν ἀριθμὸ-ἔτος 1971 ψηφίζονται ἀκόμη τὰ ἐξῆς: «*Κύριος συντελεῖ κρῖμα*», καὶ «*Ἰεχοβάς - Ἰησοῦς κρινεῖ*», μέσω τοῦ Ἰωάννη, ἴσον 888 σὺν 888 σὺν 195, ἴσον 1971, ὅπου ἡ ἰσάριθμη 888=888 ταυτότητα «*Ἰεχοβάς*» καὶ «*Ἰησοῦς*» (ὁ Κύριος τῆς Κυριακῆς Ὀγδόης) μνητικὰ σημαίνεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅταν ὁ ΩΝ (ἢ Ἰεχοβάς) προστάζει τὸ Μωυσῆ νὰ ὑπακούη καὶ νὰ φοβᾶται τὸν μπροστά του προπορευόμενο Ἅγγελο (Ἰσαίας 9, 6, τῶν Ἑβδομήκοντα, καὶ 63, 9-10), διότι «*ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΑΥΤῶ*». Ἐξοδος 23, 20 21. Ἐπίσης στὸ 1971 ψηφίζονται οἱ φράσεις «*Ἀποκάλυψις βασιλείας*», «*Ἀποκάλυψις ρήματι*», «*Λόγος Θείας Ἀναγεννήσεως*», «*βασιλ. βασιλείου Κυρίου*», «*Δυναστεία Κυρίου*», (ψαλμὸς 88, 14. Στὸν ψαλμὸ 88 ἡ λέξη ἔλεος, ἢ καὶ ἐλέη, ἀναφέρεται 8 φορές), «*ΩΝ μαρτύριον 50*», «*ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ*», κλπ. Ὁ ἀριθμὸς (Πυραμιδ. χρονολογίας) 3780, ἴσον 220 π.Χ., ἢ, ἑναρξη τοῦ ἑπτακαιρικοῦ κύκλου τῶν 7X360=2520 ἐτῶν τοῦ τέλους (ἀπὸ 220 π. Χ. μέχρι 2300 μ. Χ.), ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν 3780, ὁ ὀδηγῶν στὸ 3996 ἔτος ἴσον 4 π. Χ. μέσω τοῦ προστιθέμενου ἱεροῦ ψυχογονικοῦ κύβου 216, ψηφίζεται «*ΧΡΙΣΤΟΣ ΦΩΣ ΚΟΣΜΟΥ*», ἢ δὲ φράση «*ΦΩΣ ΚΟΣΜΟΥ*» (Ἰωάννου 8, 12) ψηφίζει 2300 ἴσον ἀκριβὲς τέλος τοῦ ἔσχατου καιροῦ (1940-2300) καὶ ἐπίσης καὶ τοῦ ἑπτάκαιρου τοῦ τέλους (220 π. Χ. μέχρι 2300 μ. Χ. ἴσον 360X7 ἴσον 2520 ἔτη). Ὁ ἀριθμὸς 1997, γήινος ἐρχομὸς τοῦ Κυρίου Χριστοῦ, ψηφίζεται «*ἀγγελία ἐν τῇ Β' Παρουσία ΧΡ.*» (διότι σύμφωνα μὲ Προφήτη Ζαχαρία οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ γίνουν σταθερὰ ἀγνοὶ μετὰ τὸ ἔλεος καὶ δίκη μέσω τοῦ πρώτου δούλου τῆς Ἀποκάλυψης). «*Πόλις ἐπὶ συνθήκῃ θυσίας*» (Ψαλμὸς Ἀσάφ 50, ἢ 49, στίχοι 4-6) ψηφ. 2000, ὅσο καὶ «*πρῶτον Χ.*» (δηλαδὴ ἀπαρχὴ ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν Α' Ἀνάσταση, Α' Κορινθίους 15, 23, καὶ κεφ. 20 Ἀποκάλυψης), ὅπου 1997 καὶ 2000 θεωροῦνται κάπως μιὰ ἀφετηρία. «*Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὄριον*» (Ἀποκάλ. 19, 13) ψηφίζει 1997, [«*ὄριον*», καὶ «*ὄπλον*»], κλπ. Περαιτέρω συνηγορίες γιὰ τὸ 1997 ἀναφέρονται στὸ κεφάλαιο 5, σὰν ἔτος τῆς Β' Παρουσίας Του στὴ γῆ.

(Εἶθε νὰ ὑπάρξῃ ἀνοχὴ καὶ κατανόηση γιὰ τὶς δυσκολίες τῆς ὄλης αὐτῆς προσπάθειας, κάποτε ἀνυπέρβλητες καὶ σχεδὸν πάντα βαρύτερες γιὰ τοὺς πῆλινους ὤμους τοῦ μηδαμινοῦ γράφοντος θνητοῦ, ὁ ὁποῖος

ούτε μαθηματικός είναι ούτε θεολόγος, και μόλις πρό όλίγων έτών έλεήθηκε με κλήση να ξαναγίνη χριστιανός).

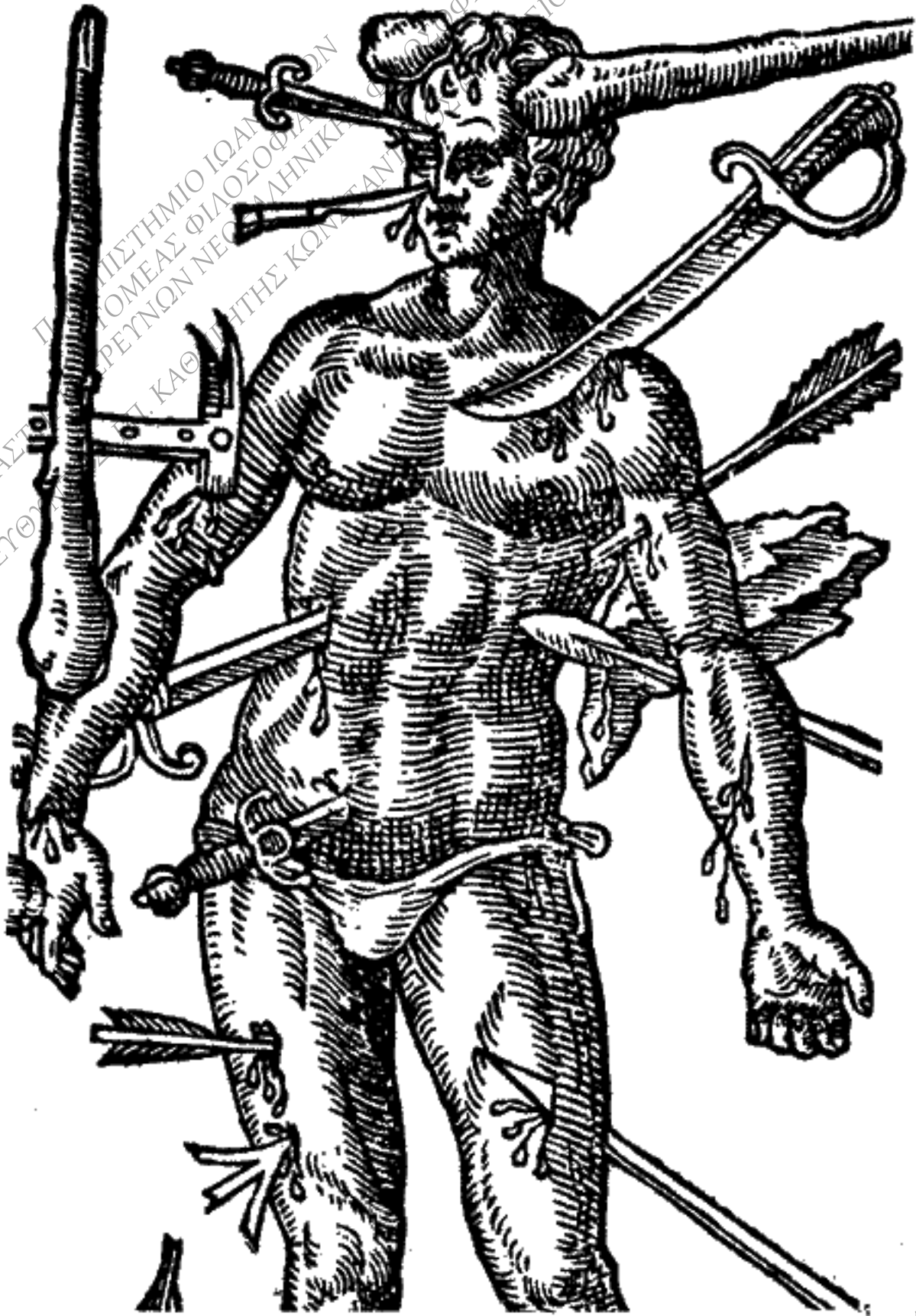
Πολλά σωπαίνονται όχι μόνο γιατί στην περίληψη δέν χωροούν, αλλά γιατί Ιερό δέος και πειθαρχία στη Βιβλική Νομοθεσία άπαγορεύουν την άνακοίνωση παντός δεδομένου για τό όποιο δέν έχει δοθή άδεια Κυρίου να άνακοινωθή. Δηλαδή οι προς την Όρθοδοξία Προφητείες άληθινά στηρίζονται πολύ πιο γερά, πλατιά και βαθιά (σε ειδικούς χώρους, χρόνους, έθνη, δράση Ιστορική έσχατοκαιρική), από όσο ύποστηρίζονται έδω, και λοιπόν όντως έχουν Θείο κύρος, άποτελώντας ένα είδος κρυπτικής επέκτασης της Άποκάλυψης της Βίβλου, που προρρυθμισμένα **άρχίζουν** να μελετώνται άποκαλυπτικά σε Θεοταγμένους χρόνους (1963-1964). Όσο άφορά μνεία Πυραμίδας και Άρχαίων Έλλήνων, Βιβλικώς επιτρέπονται αυτά, με βάση Όσαία 19, 19-20. Και, περαιτέρω, ό Μωυσής έμαθήτευσε, «*έπαιδευθή*» εις «*πάσαν την σοφίαν των Αιγυπτίων*». Πράξεις 7, 22. Και ό όλόψυχα έγκύπτων στη Βίβλο, πρέπει περαιτέρω «*σοφίαν πάντων άρχαίων έκζητήσει, και έν προφητείας άσχοληθήσεται*», «*έν γη άλλοτριών έθνών* (δηλαδή μη πιστευόντων στη Βίβλο) *διελεύσεται*», κτλ. Σοφία Σειράχ 39, 1-4. Και «*Έλλησι τε και βαρβάρους σοφοίς τε και άνοήτοις όφειλέτης είμί*», λέγει ό κορυφαίος Παύλος (Ρωμαίους 1, 4), ό όποιος Θεόθεν εισάγει στην Καινή Διαθήκη αυτούσιους στίχους ειδωλολατρών ποιητών (Πράξεις 17, 28), και τους κάνει έτσι έφεξής Βιβλικούς Θείους στίχους. Και πάντως, όταν ό μέγιστος Παύλος Θεόθεν νομοθετεί «*αιχμαλωτίζοντες ΠΑΝ νόημα εις την όπακοήν του Χριστου*», έννοείται ότι μέσα στη λέξη «*παν*» κλείνεται όλη ή γνώση και όλη ή έπιστήμη και όλη ή σκέψη. Κορινθίους Β, 10, 5. Όδώς δέ όταν πρόκειται κανείς να καταδείξη τη ζωντανή άλήθεια της Χριστοκεντρικής Βίβλου στους ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ, διότι κυρίως γι' αυτούς έχει συντεθή ή σύνολη τούτη έργασία, τότε στα έπιστημονικά και λογικοκρατούμενα αύτιά των πρέπει κανείς να μιλά τη γλώσσα που αυτοί καταλαβαίνουν, έξυπηρετώντας την **ανάγκη** τους για άποδείξεις, πειστικούς τρόπους (Πράξεις 17, 11), έλεγχο των κηρυττομένων πραγμάτων, έναρμονίσεις με τη σύγχρονη έπιστήμη, σε έκούσια και άπόλυτη άυτοταπεινώση ύπηρετώντας τους, παραπολύ σύμφωνα με τό του Θεόφωνου Παύλου τό «*τοίς πασι γέγονα τά πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω*». Κορινθ. Α' 19 έως 22· και τό πατρικώτατα διάπυρο «*εις άσθενεί και ούκ άσθενώ;*» Κορινθίους Β' 11, 29. Τό να προσπαθούμε **όλοι μας** να Πιστέψουν οι μη πιστεύοντες, είναι Θείο θέλημα έπιτακτικό Ιδιαίτερα στα έσχατοκαιρικά αυτά χρόνια, διότι έτσι κατά πρόγνωση Του και βοήθειά Του διανοίγονται και όδοποιούνται προσβάσεις και προδρομικοί δρόμοι πνεύματος για να ύπηρετηθή από **όλους μας** (άκόμη και από τους ίδιους τους... άθεους, σε άγνοιά των) ή ώρίμανση του «**ΜΙΑ ΠΟΙΜΝΗ, ΕΙΣ**

ΠΟΙΜΗΝ» πρὸς δόξα τοῦ Ἑξαγοραστή μας «εσφαγμένου ἀρνίου», πρὸς δόξα τοῦ ὑπερ-ἀγιώτατου ὄντος τῆς ἀπέραντης ὑπερτατοσύνης, πρὸς δόξα τοῦ ἀγαποχαροῦς καὶ πνευματοχαροῦς καὶ ἀξιοχαροῦς φιλ-ἀνθρώπου Θεοῦ.

Δόξα στὸν Κύριο τῆς ἀπέραντης ὑπερτατοσύνης ποὺ συναισθηματικώτατα σὰν Θεὸς τῆς ΑΓΑΠΗΣ πάσχει ὅταν ἔστω καὶ ἓνα μόνο πρόβατό Του κάνει ὀλέθρια χρῆση τῆς ἐλευθερίας του, καὶ ποὺ γιὰ νὰ τὸ σώσει ἀπ' τὸν γκρεμὸ τῆς ἀπαξίας τοῦ ζητᾶ μονάχα νὰ Πιστέψη αὐτό, μὲ συνέπεια-ὀρθοπραξία, στὴ Θεία χάρη-δωρεὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἄμνου Του καὶ τότε, μονάχα μὲ τόσο ἐλάχιστο ἐκ μέρους τοῦ χαμένου προβάτου τὸ σώζει, τὸ ἀγκαλιάζει μὲ ὅλες τὶς τιμὲς τῆς Θείας ΑΓΑΠΗΣ, καὶ τελικὰ τὸ προβιβάζει ἀπὸ ἓνα χαμένο σκουπίδι γκρεμοῦ ψηλά πρὸς τὴν πάναγνη θέωση τοῦ ἀγγέλου, δηλαδή πρὸς μιὰν ὑπέρτατη ἀμοιβή, δωρεάν, τὴν ὁποία ἀμοιβὴ δὲν εἶναι μόνος του ἄξιος νὰ δικαιουταί οὔτε ὁ «ἀγιώτερος» θνητός. [Ὅμως καὶ Β' Θεσσαλονικεῖς 1,10-13].

Γιὰ νὰ γίνῃ κατανοητὸ τὸ ἀστρονομικὸ ποιοτικὸ μέγεθος τῆς προαγωγῆς-βράβευσης ποὺ ὁ Κύριος ἐπιφυλάσσει τελικὰ γιὰ τοὺς πιστοὺς Του, τὸ σιτάρι Του τῶν ἔμπρακτα κοινωνικὰ ἀγαπῶντων δικαίων, ὡς ἀναφερθῆ ἀπλῶς ἢ καταπληκτικὴ διαβεβαίωση τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου ὅτι ὁ πιὸ μικρὸς ἄνθρωπος στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (μετὰ τὸ «ἀλλαγῶμεθα ἐν ἀτόμῳ» τῆς ριζικῆς ἐν πνεύματι καὶ συναισθήματι μεταλλαγῆς τῆς ἀνθρώπινης φύσης ποὺ ἔτσι θεοῦται σὲ ἀμεση αἰείζωη Θεοκοινωνία «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» μὲ τὸ Θεὸ-Α' Κορινθ. 15, 52, καὶ 13, 12, καὶ Ἰωάννου Α' 3, 2), θὰ εἶναι ὅπως ὅποτε πιὸ Μεγάλος (σὲ ἀξία ψυχῆς εὐλογούμενης) ἀπὸ τὸν μέγιστο ὄλων τῶν θνητῶν καὶ ἀπὸ τὸν μέγιστο ὄλων τῶν προφητῶν, τὸν Βαπτιστὴ Ἰωάννη εἶναι παραπάνω ἀπὸ καταπληκτικὸ, εἶναι ἀπέραντα φιλόανθρωπο, καὶ εἶναι ἀλήθεια γιὰ τὸ λέγει ὁ Κύριος: Ματθαίου 11, 11, καὶ Λουκᾶ 7, 28. Φαντασθῆτε, τί ἀξιοχαρῆς Ἰλιγγος: ἓνα πρῶην σκουπίδι, ἓνα ἀνίατα χρεοκοπημένο βουρκονέρι, ὁ ταξικο-ἀδαμικὸς ἄνθρωπος, ἀπλῶς καὶ μόνο Πιστεύοντας μὲ συνέπεια ὀρθοπραξίας στὸν Κύριο, σύμφωνα μὲ τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννη «ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας» Ἰσόβια εἰλικρινά, ὑπερευλογεῖται καὶ προβιβάζεται ἀπὸ Αὐτὸν στὴ διατήρηση τῆς τέτοιας συνεποῦς ζωῆς (ἴσον ἀγιασμός τρίςβαθος ἐν Χριστῷ, ἀγιοπνευματικά), καὶ τελικὰ ἐσχατολογικὰ μεταμορφώνεται σὲ φωτοχαρὲς ὑπερκόσμημα ψυχῆς ποὺ μετέχει στὴν ὑπέρτατα ἀξιοχαρῆ μακαριότητα τῆς Θείας φύσης (Πέτρου Β' 1, 4), ἀφοῦ πρῶτα ἀλληλέγγυα βάσταξε στὴ γῆ τὸ Σταυρὸ τῶν ἐξετάσεων-δοκιμασίας του σὰν μερτικὸ του ἠθικώτατου συν-σταυρωμοῦ του μὲ τὸν Κύριο τῆς Ἀγιότητος: τὸν Παντοκράτορα-Ἄρνιον, τὸν Κύριο τοῦ θαύματος.

Ο ΠΙΣΤΟΣ

Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος [πρὸς Ρωμαίους VI]: «καλὸν μοι ἀποθανεῖν εἰς Ἰησοῦν Χριστόν, ἢ βασιλεύειν τῶν περᾶτων τῆς γῆς».

Ὁ Κύριος: «πολύτιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ». «Συναθροίσατέ μου τοὺς ὁσίους μου οἵτινες ἔκαμον μετ' ἐμοῦ συνθήκην ἐπὶ θυσίας». «Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθησαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον... αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη. Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῆ πρώτης». Ψαλμὸς 116, 13, 15, 17. Ψαλμὸς 49 (50), 5. Ἀποκάλ. 20,4-7.

«Δικαίων δὲ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφηται αὐτῶν βάσανος (τελικά). Ἔδωξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη (ἐνομίσθη) κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν (ἡ ἔξοδος τῆς ψυχῆς των ἀπὸ τὸ ναὸ-κορμὶ), καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα (συντριβή), οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ (αὐτοὶ ὁμῶς μεταθανάτια ΖΟΥΝ σὲ γαλήνῃ)· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέπεισεν (ἐδοκίμασεν) αὐτοὺς καὶ εὐρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. καὶ ἐν καίρῳ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας». Σοφία Σολομώντα 3, 1-8.

5. Οἱ προρρυθμισμένες Του χιλιετίες ἱστορικῆς λύτρωσής μας, καὶ τὸ συναφές εἰκοστὸ κεφάλαιο στὴν Ἀποκάλυψη. Κατ' ἀρχὴ ἡ Ἀποκάλυψη προφητεύει μεταχριστιανικὴ (ὄχι προχριστιανικὴ) ἱστορία. (Ἀποκάλυψη 1, 1, καὶ 3, 10, κλπ.). Ἐπομένως οἱ χιλιετίες στὸ ἀφορώμενο εἰκοστὸ κεφάλαιό της ἀφοροῦν ἱστορικὰ γεγονότα καὶ χρόνια μεταχριστιανικά. Ἐπειδὴ δέ, σύμφωνα μὲ τὴν ἔρευνα στὴν παρούσα ἐργασία, οἱ μεταχριστιανικὲς χιλιετίες-ἡμέρες μέχρι τὴν τελείωσι τοῦ φιλόφρονου ἔργου τοῦ Κυρίου εἶναι τρεῖς (οἱ Βιβλικὰ μαζὶ καὶ Πυραμιδικὰ πέμπτη, ἕκτη καὶ ἑβδόμη χιλιετίες-ἡμέρες, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἔτος 1 μ. Χ. μέχρι τὸ 3000 μ. Χ.), γι' αὐτὸ οἱ χιλιετίες στὸ εἰκοστὸ τῆς Ἀποκάλυψης κεφάλαιο πρέπει νὰ ἐντοπίζωνται ἀκριβῶς μέσα στὰ ὅρια ἀπὸ 1 μέχρι 3000 μ. Χ. «*Αὐτὸς δὲ μοι μαρτυρεῖ λέγων· ἰδοὺ ἡμέρα Κυρίου ἔσται ὡς χίλια ἔτη οὐκοῦν, τέκνα, ἐν ἑξ ἡμέραις, ἐν τοῖς ἑξακισχιλίοις ἔτεσιν συντελεσθήσεται τὰ σύμπαντα, καὶ κατέπαυσεν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ, τοῦτο λέγει·* *δταν ἔλθῶν ὁ Υἱὸς Αὐτοῦ καταργήσῃ τὸν καιρὸν τοῦ ἀνόμου (τὰ ταξικὰ 6300 χρόνια τὰ λήγοντα στὸ 2300 μ.Χ.) καὶ κρινεῖ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ*